

A Vörösmarty téren járt az „igazi” Mikulás

(Budapest, 2018. december 6.)

A Vörösmarty téren járt az „igazi” Mikulás! Igazi, mint gyermekkoromban: pásztorbottal, süvegben (nem bohócsapkában!), méltóságteljesen – ahogy egy püspökhöz illik. Ugyanis december 6-án Szent Miklós napja van – a diákok védőszentjéé, a gyermekek pártfogójáé és jótevőjéé.

Ilyen minőségben jelent meg nálunk minden alkalommal szüleink jóvoltából „személyesen”. Dicsértessékkal köszöntöttük az idős püspököt, nevében apám mindannyiunknak személyre szólóan írt néhány strófát – amiben volt némi elmarasztalás, de főként dicséret –, azután megkaptuk a csomagunkat, elbúcsúztattuk az önzetlen, titokzatos jótevőt. És gyönyörű álmunk volt tőle, amiben a szüleink által megkezdett történetet már mi szőttük tovább...

Nem volt ez egyszerű, hiszen akkoriban (a 60-as években) minden egyházi vonatkozást ki akartak iktatni még a gyerekek életéből is (Mikulás helyett „hivatalosan” télapó, karácsony helyett fenyőünnep volt, húsvétkor csakis nyuszi és tojás lehetett, stb.) És sajnos – úgy tűnik – sikerült is. Az egykori gyerekek ma szülőként és nagyszülőként a „Télapó itt van...” és a „Hull a pelyhes...” kezdetű énekeket tanítják saját gyermekeiknek és unokáiknak, önként... A „csokoládémikulások” – bár rengeteg fajta van belőlük – egytől-egyig a bárgyú, kicsit habókos „Gyed Maróz” mintájára készülnek most is. Süveg egyen sincs, pásztorbotot véletlenül sem adnak a kezükbe – pedig nem kerülne többé!

Szóval, üdítő kivétel volt, hogy püspökként jelent meg a Vörösmarty téren és a Váci utcában kísérőivel – mint említettem „névnapján” – a Mikulás, az arra járó gyermekeket megajándékozva egy-egy szaloncukorral, majd eltűnt a budapesti forgatagban... (A krampuszokat két busó személyesítette meg.)

Köszönet érte a szervező Traditio Christiana Egyesületnek, a támogató Keresztény Értelmiségiek Szövetségének és a közreműködő Sorsforduló Alapítványnak!

További fényképek

